

ВІДРОДЖЕННЯ

НАША ДЕВІЗА

УКРАЇНСЬКА ДУХОВІСТЬ
БЕЗСМЕРТНА!

УКРАЇНА ВІЧНА!

УКРАЇНСЬКА МОВА - СВЯЩЕННА.

ГОВОРИ, КОРИСТУЙСЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ!

Не ти її возносиш, - вона тебе.

В І Д Р О Д Ж Е Н Н Я

Видання Видавців Української Віри

Редакція залишає собі право виправляти й скорочувати надіслані матеріали.

Значна частина авторів вміщених статей мають наукові звання, однак ми нікому не зазначаємо титулів, вважаючи, що цінність людини не в її титулах, а в її науковій ерудиції.

Редактор С. Гринько

Адреса Редакції: "VOICE" BOX 154, JEFFERSON, OHIO 44047

Ч=2

1974

Ціна 1д.50ц

ЗМІСТ

В. Шаєн - Про музику зелених трав.....	1
Нове тіло - фрагмент з "Влес Книги".....	2
П.Крат - До праісторії.....	3
Джон В.Драпер - Хрест проти науки.....	10
УАН - Тасмниці стародавнього Білгороду.....	13
Ю.Гергель - Україна - колыска культури.....	14
Редакція - Наші зауваження.....	18
С.Гринько - Релігія рабів.....	20
С.Караванський - Взуття.....	25
Ю.Лісовий - Сумер.....	26
Від Редакції.....	32

Рух, який відходить від безликого інтернаціонального трибожжя, й прямує до Самобутньої Духовости, - непереможний.

"Будьте вірними синами Дажбога, й сила Його перебуватиме на вас!" "Влес Книга"

Володимир ШАЯН

ПРО МУЗИКУ ЗЕЛЕНИХ ТРАВ

Від редакції. Друкуємо статтю відомого науковця-дослідника нашої пракультури та першого основника Рідної Віри на еміграції - професора Володимира ШАЯНА, який ще до 2-ої світової війни вів досліди до християнського вірування. Стаття цінна ще й тим, що розвіває сумніви, посіяні некомпетентними критиками щодо "Влес Книги".

Заки перейду до розгляду цієї важливої частини "Книги Велеса", хочу відмітити найсильнішу рідну рису цієї поеми.

-"Зелені трави мають струни
І струнять свої шелести!"

Це знає і розуміє тільки українська душа. Хтось вихований у Гайд-Парку чи інших парках лордів, де трави є вистрижені коротко і майже до коріння, ніколи не догадався б, що існує на світі музика шелесту трав.

Це українська поезія знає такі тайни. Вона знає про що тирса шелестіла. Вона розуміє розмови дубів, тайну лісового шуму. Леся знає, що в лісі немає нічого німого, що все те, що там живе, шумить і говорить має ... душу.

В моїй праці про джерела надхнень Лесі доказую, що не тільки славний сивий Дід із урочища Нечімного був цим джерелом, але... дивне диво... саме Рімни Ригведи, які вона перша переклала, за відкритими мною джерелами, на українську мову. Тоді в неї, немов у старинної жрекині, відкрилася душа і серце на всю різноманітність істот і душ, що живуть у Нечімному. І Моваліс не думав про таке множество Дріяд у наших пралісах.

Теж нічого німого немає у степу. Хто з українських повістярів, зокрема 19-го сторіччя, не включає в свої оповідання довші, прекрасні й надхненні описи природи! Опис сходу сонця набирає дуже часто змісту прослави.

Цієї істини про пов'язання нашого життя із життям природи ми навчилися ще змалку із пісень матері, чи народної коломийки. Воно - це відчування - сталося частиною нашої душі.

В нашій національній духовості пов'язання нашої душі з цілим світом Природи найкраще висловлене у "Слові про похід Ігоря".

Справді, любов, відчуття і зрозуміння Природи найкраще висловлене в українській літературі. Є такі літератури, в яких природа ледви існує. Не хочу тут їх називати.

У новішій українській літературі Михайло Коцюбинський на писав прекрасну поему про душу синів Карпат у "Тінях забутих предків". Цей твір мав великий вплив на моє світовідчування. Мені здається, що я прочитав там більше ніж написано Коцюбинським.

А наш філософ Г.Сковорода відкриває нам очі й розум на те, що це таке Природа. Це не тільки та краса, що ми бачимо нашими очима. Ні, це глибша Природа річей, це основа їх існування, це Прапричина, - це метафізична основа життя, - це основна сила нашої душі.

Я вже відмічав цю характерну рису світовідчуження Природи у Книзі Велеса. Без цієї основи ми не зрозуміємо Істоти Бога, про що буде мова.

Але ми всі не знали, про що саме співає ніжна музика трав на смарагдових українських степах. Вона співає про Божественну Волю та про Людське Щастя. Вона співає про радісне перетворення Життя цілого Світу і про його Вічність.

Мені не треба іншого доказу автентичності Книги Велеса – хоч доставлю цих доказів надто багато, що ця невідомою поезія українського відчуження Природи.

Наш Вішун знає тайну музики степової тирси. Як Шевченко він ходив на могили предків, – а вони були ще свіжіші, як сьогодні, і там слухав, що говорить німа гора, хмари й море. І там, – як він пише, – його душа розмовляла з Богом, так само, як душа Зоратрусти.

Він розумів, що саме могили, ці степові високі могили, були його найкращими учителями історії України. Він знав, що там поховано й кого там поховали.

Але навіть своїм рідним братам він не годен був розкрити до глибини свою душу, бо

"дурним би назвали,
од себе б прогнали,
нехай понад морем,
сказали б, гуля"

Прогнали б, якби довідалися, що його душа розмовляла тоді з Богом.

І, здається, сьогодні історія повторилася б, якби він пробував, пізнавши, об'явити усю ту красу української душі, усю рідність і мудрість Книги Велеса.

Бо вся Божественна Природа лише тоді прекрасна, тільки тоді жива, коли в нашій душі є ті самі струни, які на спів лісів і степових трав відзиваються.

НОВЕ ТІЛО

(Фрагмент з "Влес Книги")

... А там зла немає,
І зелені трави мають струни
І струнять свої шелести
Про Божественну Волю
Та про їх людське щастя.
І так ми будемо бачити
Ці райські степи у Сварозі,
Які вони сині...
І немає там закріпачених,
Ані немає рабів інших.
И інші там жертви,
Бо немає там хліба,
Але є виногрози і мед,
І дають зерно до тих молебнів...

П. КРАТ

ДО ПРАІСТОРІЇ

Досліди науковців від філології показали, що українська мова не підлягала тим змінам, яким підлягали індо-європейські мови, та що вона у своїй основі та сама, якою була три тисячі років тому до н.е. Граматика української мови дуже докладно, логічно й послідовно уложена, а до того надзвичайно просто. З того приходимо до висновку: що лише народ високої культури й глибоких знань міг витворити таку надзвичайно досконалу мову. І це розвіює безпідставні й антинаукові твердження грецьких і німецьких необ'єктивних дослідників про наше дикунство за старих часів.

На великий жаль, після Володимирового примусового охрещення Русі вища верства Київської держави знегувала свою мову й прийняла від болгар "церковно-слав'янську" для церковного вжитку, та й мордувалися з тією кострубатою мовою тисячу років. Коли б вони знали реальну вартість рідної мови, яка перевищувала грецьку й латинську, не піддалися б ретроградській мовній реформі, чужій русичам.

Давним-давно доведено, що наша прадідна мова найкраще збереглася в українському фольклорі на селі. Українсько-русинська стародавня віра незрівняно вища й набагато глибша своїм змістом за християнську та не нижча за учення іранського Зоратусті чи Буддизму. Русинські чесноти та звичаї з дохристиянської доби, надзвичайно високі.

Плекання худоби, городництво, вишивання, ткацтво плахт і килимів, різбарство, інкрустація, ковальство, будування водяних і вітряних млинів, кораблебудівництво та мистецькі вироби з дорогих металів для оздоби мечів та жіночих прикрас, - все це підтверджує, що колись за далекої давнини наші пращури стояли досить високо в культурному розумінні та були письменні.

Щоб перед нами встала українська стародавність, зрозуміло у своїй повноті, слід до історії додати праісторію, археологію, філологію, етнографію, казнознавство та мітологію.

Українська фонетика та синтакса такі досконалі щодо будови речення; українські ідіоми, як вартові, охороняють її самобутність, - усе те стверджує, що творцем тієї мови мав бути висококультурний народ. Українське село дає повне ствердження того. На що у селі не поглянь, над чим не зупинись, - скрізь бачиш сліди тієї древньої культури: українська пісня, якій немає рівної у світі, українські танки, повні життя, краси та поваги. Вишивки, гаптування заплоччю та шовком. Одяг, здорова пожива, багата на вітаміни та винятково смачна. Багатюща народня словесність, прекрасне знання хліборобства та скотарства; досконале ремісництво, будова, столярство, ковальство, кравецтво, кравецтво, ткацтво, шевство, чимбарство тощо. Велике й глибоке знання народної медицини. Деякі уривки з української народної словесности, а особливо старовинні билини, веснянки, високимистецькі купальські пісні, коляди-шедрівки, казки стверджують, що народня творчість створена за глибокої давнини дохристиянської доби.

Давно колись жив народ над річкою Аракс, що відмежовує Персію від південного Кавказу, якого араби називали "Рош", та й річку Аракс називали тим самим ім'ям.

У жидівського пророка Єзекіля в главі 38-ій існує назва народу "рош" у країні Магога. Йосип Флавій у своїй книжці "Жидівська стародавність" оповідає, що народ, якого греки називали скитами, жиди називали "магогом". Єзекіль "пророкував" у 595-му році до н.е. коли скити вже були на Чорноморській низині. А Русь розрослася й поширилася на всю Араратчину двома племенами: полянами й таврами. У 2500 році до нашої ери, тобто близько 4500 років тому, поляни й таври були примушені переселитися на територію нинішньої України. Поляни осіли на землях теперішньої Київщини, а таври - на Чорномор'ї.

Нігде, ні в яких історичних джерелах, а не фальсифікатах, немає згадки про існування якихось "слов'ян"; однак дехто без відповідально вживає ту назву. В дійсності це русинські племена, що свого часу переселилися з нашого Чорномор'я за Дунай на Вислу та над Балтицьке море.

Дослідники доводять, що українці за кілька тисяч років до нашої ери вже посідали територію теперішньої іранської провінції Азербайджану - на схід від гори Арарат, між річкою Араксом та горами Таврами. Їхня справжня назва була "русини". Наші пращури русини, за згадкою Прокопа Кесарійського, який жив у 6-му сторіччі, були русяві. Ще у 12-му сторіччі українці вважали своїм прабатьком Руса.

Цікаво, що ім'я Афет / чи Яфет /, у перекладі на нашу мову буде "рус" або "русявий".

На початку 18-го сторіччя московський цар Петро, щоб обікрати наше славне минуле й прилучити його до некультурної й дикої Московії, назвав свою державу Руссю, а трохи модифікуючи - "Росією".

Ще на північній Іранщині русини поділилися на два головних племена: поляни та тавристи. Назва "поляни" походить від того, що те плем'я займало степові землі, на полях вздовж Араксу / Роси /, а "тавристи" - від слова таврувати. Головне місто у східних Таврах звалось Тавриз. Те приблизно відноситься до 3.000 років до нашої ери.

Археологічні знахідки на теперішній Україні вказують про прихід туди, у ті далекі часи, близько 2500 років до н.е., на роду, який мав ознаки сумерійської культури. Це той час, що саме припадає на другий семітський напад з Аравії на Месопотамію. Той напад певно примусив русинів переселитися до Східної Європи.

В Європі русини-тавристи осіли в Криму, на півострові Тамань та на території нинішньої Кубані. Русини-поляни за нову батьківщину обрали терени між річками Дніпром, Ірпенем та Россою, себто осіли в лісо-степовій місцевості вище Дніпрових порогів. З того часу ці два племена ще більше відокремилися, ніж в Азербайджані, хоч інколи їм доводилося єднатися.

Полянська, чи Київська Русь, заснувала місто Київ на Дніпрі, а потім побудували міста й оселі вздовж тамешніх річок, бо в тій лісо-степовій країні найкращі зв'язки були водними шляхами.

На цій новій території поляни не було мідної руди для витоплю-

вання міді, а поляни потребували мідних знарядь, бо заліза тоді ще не знали, а тому були примушені діставати той метал з своєї старої батьківщини Араратчини, де значна частина русинів залишилася й не помандрувала до Європи. У придбанні металу стали в пригоді тавристи, які були скотарями та обробляли метал. Поляни були хліборобами, вони понад півтори тисячі років їздили до своїх одноплеменників на Дін для обміну своєї продукції: збіжжя, шкіри, меду... на потрібні метали та металеві вироби, а також на сіль та на сушену рибу.

Свою нову батьківщину поляни назвали Руською Україною. У ті часи, та й пізніше, всі країни звали себе "українами": Вавилонська Україна, Сумерівська Україна, Гадаринська Україна, Турецька Україна, Подільська Україна, тощо.

Стародавня мова в колядах, щедрівках, купальських піснях та казках показує, що українська прамова у своїй основі нічим не різниться від теперішньої мови Полтавщини та Київщини. Те наводить на думку, що поляни на протязі багатьох сторіч свого життя над Дніпром не були ніколи ніким уярвлені, ані не підлягали впливам чуженецьких культур, принаймі до X-го сторіччя. Тавристи хоч і втрималися, як народ, але не раз були підкорені напасниками, що нападали на Чорноморські степи. Те знівечило чистоту прадідівської мови, первісні вірування, навіть зовнішні ознаки - русявість - через злиття крові з чорнявими напасниками.

ПОЛЯНИ Ще до першого сторіччя нашої ери поляни дуже розмножилися. На схід від Дніпра, від теперішнього Переяслова та річки Сули по Десну, розташувалося велике руське плем'я "сивера", яке витиснуло східних литовців, що носили назву кривичів, чи радимичів. На захід Русь поширилася своїми племенами аж до Богемії / теперішньої Чехії /, до Карпатських гір, а на південь - вздовж Дністра та Буга. Племена Русі сягали аж до Чорного моря.

ТАВРИСТИ Близько 1197-го року до н.е. на тавристів напав невідомий народ з Малої Азії. Головної таврійської сили в Криму, на півострові Тамані та нинішньої Кубанщини напасники не підкорили. Вони поневолили мешканців степів між Доном та Дністром. Частина степовиків таврійців, утікаючи перед агресором, попрямували до середньоморських країн, а головно - на Апенінський півострів.

РАСЕНИ - /етруски/. На територію нинішньої Італії попрямувало плем'я расена-етруски. Це плем'я опанувало той півострів від річки По до річки Тибр. Частина їх оселилася над Роною, поблизу Ліонської затоки. До них прийшли тири, себто тиверці, що перед тим утекли з-над Дністра до Лівії в Африці. Расени дали початок містові Римові, в якому первісні князі були з русинів. Старовинні римські звичаї - це українські звичаї Русі. Мова русинська мала великий вплив на витворення римської літературної мови - латини.

Племена Русі залишили український Низ і переселилися до Малої Азії, такі таврійські племена: палисти, мушки, луки, хорети, закала, шардана.

ПАЛИСТИ В історії Єгипту той напад палистів відомий під назвою "навала людей з моря", бо той наїзд відбувся не лише суходолом, але й великими вітрильними човнами морем. Зміта

ючи перед собою все, що було їм на перешкоді, та поваливши ге тське царство, - наїзники увалилися до Сирії. Те сталося вось мого року царювання фараона Рамзеса III. Фараон зустрів напа сників на Фінікійському березі й розбив агресорів. Після відс тупу до Сирії, палисти та їхні півплемена - закала та хорети вернулися на східний берег Середземного моря, де й осілися. Палисти були знані у жидів під назвою філістимлян, а у Єгип ті - як пуласаті. Греки їх звали палестинами, а той край, де вони осіли - Палестиною. Тоді ж одне із наших племен Русі / жиди їх звали Єрусі / збудувало в Палестині місто Русалим. Асирійці звали те місто Урусалимму, а жиди після розбудови то го міста царем Давидом, стали звати Єрусалимом.

Дальша доля палистих нам відома головно з жидівських джерел.

МУШКИ. Руське плем'я мушки, яких звали фрігійцями, осі ло на з̄ах̄ід від гір Анти-Таври. Вони там побудували столицю Тарсиз, на пам'ять свого прадідного міста Тавризу на східній Таврії. Луки осіли поблизу мушок.

ШАРДАНИ. Плем'я шардани своїми човнами дісталися до ос трова, на з̄ах̄ід від Італії, який і назвали своїм іменем - Сар динією /Шардинія/. Там вони розвинули свою прадідну культуру. Шардани - це ті карпи, що в давнину прийшли з Карпат на землі теперішньої Добруджі над Дунаєм. З ними прийшло інше плем'я - костобоки, себто осетри. Коли не всі ті шардани, то якась час тина їх повернулася до Малої Азії та й осіла у південно-захі дньому куті того півострова. Вони побудували там свою столицю Сарди. Греки називали ту країну Лідією, а асирійці називали той люд людьми.

У Малій Азії таврійці створили Ванське царство /1078 р. до н.е./, осередком якого було місто Ван на східньому березі озе ра Ван. Династія царів Ванщини була з тавристів, як також го ловна сила, що те царство створила.

Існування стародавньої Греції у другому тисячоріччі до н.е. дуже залежало від імпорту хлібних культур з України. Щоб забезпечити за собою торгівлю з Україною, греки-мигарці під проводом Візи побудували над Босфором /тепер Царгород/ у 657р місто Візантію. Без дозволу візантійської залоги жодний кора бель не смів причалити до берегів Чорного моря, або виплисти звідти.

Йонські греки в 642 році заснували місто Ольвію в гирлі річки Бугу. Крім Ольвії були ще такі осади на українському Ни зу: Аккерман-Білгород у гирлі річки Дністра, Херсонес Таврій ський в Криму, Кафа-Теодосія, Пантикапея-Керч, Танаїда в гирлі Дону, Фанагорія на Таманському півострові.

Найбільшим містом після Києва було Гелон, де тепер стоять руїни Більчого городища /Зінківський повіт на Полтавщині/. Те місто посідало площу понад 50 квадратних кілометрів, обнесе не дерев'яними стінами 15 метрів заввишки, а його населення понад 200.000 осіб.

Окрім збіжжя, худоби, меду, шкір, воску, соли та засоле ної риби, греки ввозили з Русі дерево, бурштин та, особливо, лікувальні трави.

У 680-му році до н.е. скити-ашгузи напали на Медію, по тім 28 років тинялися по Малій Азії, завдаючи багато клопоту Ванській державі, Асирії, навіть, Єгиптові. Єгипетський фара-

он відкупився від скитів, коли ті наблизились до єгипетських східних кордонів. Після того скити повернулися до своїх родин на Донеччину.

Той народ, що греки звали скитами, Асирія звала ашгузами, жида - магог, а українці - сколотами. Назва "скити" більш чорноморсько-українська. Походить вона від слова "скитатися", себто - волочитися без притулку.

Царські скити вели інтенсивну торгівлю з греками, продавали їм худобу та коні. Нескитські племена, що були на Низу, займалися хліборобством і торгували з греками, головним чином збіжжям.

Скитів розрізняли: царські скити, на чолі яких стояли царі, кочові скити, що були в постійних мандрах, переїзджаючи з місця на місце, та скити-хлібороби. Є думка вчених, що ці останні й були нашими пращурами.

Історія подає, що скити мали таку високу культуру, яка нічим не поступалася грецькій, а де в чому її перевищувала, як наприклад, - медицина. Скити, як ні один народ, надто високо цінували прабатьківські звичаї. Геродот подає, що ті скитські князі, які прийняли грецькі звичаї, цілком були знищені скитами. Недаром сучасна українська ноша збереглася до наших днів, не зазнавши найменших змін. Такою вона була й за древніх часів скитської історії.

ВІЙНА ДАРІЯ ЗІ СКИТАМИ. 512-го року до нашої ери перський цар Дарій пішов війною проти скитів, щоб помстити скитам за сплюндровання ними Медії в 580-му році. Геродот каже, що Дарій перевіз своє військо через Дунай мостом, що його зробили греки з своїх кораблів. Коли Дар'єве військо переходило Дністер, Бог Дніпрове гирло, - Геродот нічого не згадує. Його армія складалася з 700.000 піхоти та кіннотників. Дійшовши до міста Гелон Дарій не зустрів поважного спротиву, спалив те велике місто й повернувся до Криму. Але тавристи приготувалися у своїх Кримських горах не лише до оборони, але й до нападу. Та війна закінчилася невдачою для персів, - запланована мета Дарія не була реалізована, а його військо потерпіло значних втрат.

АМАЗОНКИ та САРМАТИ. За Геродотом, сармати виходять на історичну арену після того, як скити прийшли на теперішні українські землі. Коли, буцім то, греки розбили амазонку у бою під Термодоном. Вони посадили своїх бранок на три галери та й повезли їх до себе в неволю. На морі амазонки вимордували всіх греків, які їх везли, а самі віддалися на волю вітра, бо не вмiли стернувати, ані вживати вітрил. Вітер погнав їхні галери до Кремнесу, поблизу Озівського моря. Там на суходолі вони побралися з тавристами та й помандрували на північ за Дін. Від них утвердилося сарматське плем'я.

ГЕРОДОТ у СКИТІЇ. Відомий грецький історик Геродот 460 року до н.е. відвідав Україну. Тут він довідався від своїх земляків про країну Скитів, яка була між Дунаєм та Доном. Довідався і про сусідські племена скитів. Геродот хотів знати про походження скитів, про віру та їхні звичаї. Він оглянув частину українського Низу, де тоді мешкали наші племена. Про країну над долішнім Дніпром ось що історик оповідає:

- "Над Дніпром прегарні пасовиська, а у воді сила-силенна смачної риби. Вода у Дніпрі напрочуд прозора й солодка. Його береги оздоблені багатючими ланами, а там, де пшениця не посіяна, трави виростають до вражаючої висоти. У Дніпровім гирлі багато соли, що витворюється через випаровання. В гирлі водяться великі риби, що не мають в собі колючих пер. Та мошні тубільці засолюють її. Дніпро має багато дечого дивно го.

Дніпро /Бористен/, наближаючись до моря, зливається з Богом /Гіпанісом/, далі вони закінчують свій біг спільно. Земля між названими річками носить назву Гіпполінової коси, на якій величаво височить Мольбище. Далі живуть бористенці /на ддніпрянци/, або ольвійополітанці, як залюбки вони себе називають!"

На всім українським Низу були племена нескитського походження, хоч декотрих з тих племен Геродот називає скитами-рільниками, скитами-господарями. А були ті племена з полян, або тавристів

Над Дністром жили тиверці. На південний захід від тиверців на пізнішій Семигородщині, були агатирси. Вздовж Богу заселяло плем'я уличі. На північ від уличів - плем'я неври.

Дослідники перед Геродотом визначали неврів на нашім Поділлі, а новіші дослідники визначають їхню територію на Волині. І ті й другі тієї думки, що НЕВРИ - це той прослав'янський на род, з якого походять усі слов'яни.

Геродот пише, що верни-вовкулаки, які раз на рік перекидаються на вовків.

Знаємо, що римський цар Нерва походить з стародавнього аристократичного роду. З етрусів були первісні римські царі. Звернемо свою увагу, що одинина від неври буде невра. Ту назву легко було перекрутити на "Нерва", як зустрічаємо в назві царя Нерви.

У четвертому сторіччі частина неврів поселилася близько теперішнього міста Генуї в Італії. А близько Генуї є місто Нерві.

В 1947 році проф. Варварук перебував у тій місцевості, знайшов сліди українських неврів навколо міста Нерві. Ось що він пише:

- "Переселення народів у Північній Італії спричинило до поселення там українців. Про це свідчать хоч і зіталійщені, одначе правдиві українські прізвища, які не тяжко в тутешній околиці зустрінути: Іваніні, Коваліні, Макогоніні... Також зустрічаються тут люди з такими прізвищами як Невретті, Невроні, Невреско... Сеньйор Барбаруко оповідав, що його пращід приїхав зі Сходу, та що вони були з "русів"!!

У свята можна побачити італійських селян в околицях Генуї, що пишаються в широких оксамитових чорних або темно-синіх штанах, чого в інших італійців не заведено.

Квашена капуста, галушки на молоці та вареники з сиром загально в Італії не в ужитку. Одначе, біля Генуї, хоч і не часто, можна ту поживу побачити на столах у тих італійців, що мають прізвища українського походження!"

Геродот каже, що неври були споріднені з будинами, які посідали східні простори Задніпров'я. Напочатку нашої ери поляни посунулися до Балтицького моря, одно з тих племен звалось будинами, - італійці називали їх "борусами", себто буйними

русами, які пізніше прийняли назву "пруси". Одначе, назву "Будини" можна простіше пояснити. Прабатьком того племені був Буда. На Полтавщині, поблизу Гелону, є Будище чи Будини.

ГУЦУЛИ. Досліджуючи наших славних гуцулів з боку народознавства та мовознавства, бачимо, що вони дістали велику домішку тевтонської крові, а до того й монгольської. Монгольська домішка дійшла пізніше, за часів половецьких, печенізьких та татарських навал. Мова у гуцулів, а особливо вимова, свідчить про ті домішки. Однак, стародавні гуцульські коляди та щедрівки стверджують, що до чужинецьких інвазій гуцули розмовляли справжньою українською мовою.

БОЙКИ. Західноєвропейські історики переконані, що бойки /бої/ походять із кельтів. Спочатку бої напали на Італію, потім якась частина їх опанувала Богемію /Чехію/, вигнавши звідти якесь полянське плем'я, а між ними чехів та моравів. Одне бойківське плем'я, повоювавши з римлянами, які були в спільці з бастарнами, осіло в Карпатах між Лавочним та Стриєм. За ними закріпилася назва "бойки". Ми переконані, що бойки, як і тавристи - українські племена, що ще за етрусів перейшли до Галії. Назву "бої" чужинецькі історики пов'язують з словами "войовничі" - "люті". Хоч у бойківські говірці є кельтські домішки, але те запозичине в наслідок довгого перебування в Галії. Нам же виразно видно, що та назва від українського дієслова "битися" а "бої" - "бойові".

ДАКИ. До другого сторіччя до н.е. в Європі нічого не чули про них. Римляни їх звали даками, а греки - даями. Даки посідали простір теперішньої Румунії та Семигороду. Свого часу від даків утворилося плем'я гетів, дуже войовниче й хоробре, яке опанувало долішній Дунай.

Геродот вважає гетів за тракійців. Коли вперше римляни зустрілися з даками, останні мали досить високу культуру. Дацький Головний Волхв мав необмежений вплив на рішення державних справ та на самого короля. Його присуд був остаточним.

Жили даки в дерев'яних будівлях, займалися хліборобством та випасом худоби. Золото й срібло даки добували в Трансильванії. Вели широку й інтенсивну торгівлю з чужинцями.

У 112 році та 74 році до н.е. даки вступили у війну з римлянами та бастарнами в обороні покривджених скордистів та дарданів. Ті війни знесли їх, але цар Бурбиста, який жив в той самий час, що й Гай Юлій Цезар /102 ± 44р.р./ знову підніс втрачену велич і могутність дацької держави, - поширив її кордони аж до Чорного моря, забравши від греків стратегічні міста - Ольвію та Аполінію, себто став у самих воріт Дніпрового лиману.

Об'єктивні й всебічно-наукові дослідження доводять, що даки зовсім не тракійці, як те помилково твердив Геродот.

Хрест проти науки

Олександрійський патріарх не лише спонукав до паління славної на цілий світ Олександрійської бібліотеки-музею, але й сам приймав активну участь у нищенні її. Та бібліотека була заснована Птолемеєм Сотерном. Орозій свідчить, що бачив порожні бібліотечні скрині та полиці після наказу християнських зверхників, яких підтримував у цьому варварському злочині імператор-християнин Теодосій.

А христоносці спалили книгозбірню в Триполісі, яка нараховувала до трьох мільйонів томів.

Еспанський кардинал Ксіменес наказав спалити на Ггенадському майдані 80.000 арабських рукописей, між якими було чимало перекладів клясичних творів.

Ще й до цього часу цивілізований світ користується математичними та фізичними науковими здобутками Олександрійських учених з славного Музею. Їм належать математичні твори з алгебри, геометрії... Квадратура кола, параболя, коноїди, сфероїди еліпс, гіперболя, пояснення спіралі...

З фізики були створені гідропрілади, знайдено метод до визначення питомої ваги тіл, досліджено рівновагу плаваючих тіл, відкрито теорію підойм, винайдено гвинт, помпи та оптичні прилади: збільшувачі скла, вигнуті та вгнуті дзеркала.

Учені Олександрійської Бібліотеки-Музею склали докладну мапу відомих тоді частин Землі. Їм завдячуємо визначенню кулястости Землі в науково обґрунтованих творах. Ними було занесено й систематизовано в каталозі 1080 зірок. Вперше Музей зладив таблицю позицій Сонця й Місяця у різні часи року.

Перша у світі Олександрійська обсерваторія дала плідні наукові пояснення, точно передбачила затемнення Сонця та Місяця.

Вони першими пояснили природу Молочної Дороги та руху планет. Сконструювали парову машину; Крезебій з Аполлонієм побудували водяний годинник, який краплями вимірював час. А астроном Созіген склав календар, який ми знаємо під назвою Юліянського бо він з'явився за цезарювання Гай Юлія Цезаря.

Олександрійський Музей-Бібліотека по праву був колискою справжньої науки.

В римській армії 590 року вибухло повстання проти законного імператора-християнина Маврикія під проводом сотника-християнина Фокаса. Всі статуї імператора повалили, а нещасного виволокли з церкви, де він шукав пристановище, й замордували на смерть разом з його п'ятьма синами. Його дружину, імператрицю витягли з Софійського собору з трьома молодими доньками й відтяли їм голови. Прихильників Маврикія переслідували з дикою лютістю: одним повиколювали очі, іншим повіривали язики, або повідрубували руку й ноги, декотрих били до сконання, а ще інших живими спалили на вогнищах... Коли ця вістка дійшла до Риму, то папа Григорій, канонізований на святого, прийняв її з великою радістю, благословляючи усіх ворухоборів й ката Фокаса, який насолоджувався непотрібними жорстокастями над безборонним людом, а Константинопольський патріарх висвятив Фокаса на імператора.

Марна трата часу в пошуках ЛЮБОВИ й ЧОЛОВІКОЛЮБСТВА у безо-

глядному теророві, невпинних катуваннях і садистичній насолоді від диких тортур християн над християнами.

Вже в VI-му сторіччі церква була роздріблена та розідрана суперечками та ересями різними поглядами на Трійцю, Діву та її сина.

Релігійна секта Нестора в категоричній формі відкидала християнське трибожжя, як богозневагу Єдиного Бога Творця. А запозичений міт про богочоловіка Ісуса, вважали убогою вигадкою. Вони проголошували:

- "Хвала Творцеві Всесвіту, який немає ні ЖІНКИ, ані СИНА!

Ми гидимося кожним богохульником, який каже, що Вічний Бог сплотив сина. Не існує найбільшого святотатства, як християнське, що скомпанувало Марію й Ісуса зі Всесвятим Богом!.. Чи ж може Вічний і Всемогутній Бог мати матір?!". / З записок Нестора/.

З великого числа протестантів згадаймо найголовніших: аріяни, василідіяни, карпократіяни, коллідіяни, евтихіяни, гностиків, якобитів, маркіонітів, маріонітів, несторіяни, савелліяни, валентиніяни...

Маріоніти вірили в Трійцю, яка складається з Бога-Батька, Бога-Сина та Богині Диви Марії.

Коллідіяни поклонялися "Діві", яко Богині, та приносили їй у жертву калачі.

Несторіяни перечили, немов би Бог міг мати "матір"

Євангеліст Матвій заперечує дівоцність Марії:

- "Хіба ж він /Ісус/ не син теслі? Хіба не його мати звалася Марія, а його брати Яків, Йосип, Симон, Юда? Хіба не його сестри між нами?" - Це свідoctво Матвія заперечує "небесній королеві" признання вічного дівоцтва.

Інші не йняли віри, щоб Бог дозволив себе розіп'яти. Хоча всі секти були непримиримі у справі віри, але в єдиному вони були подібні: - в лютій ненависті і переслідуванні одні одних.

Велике обурення наукового світу викликало посилення прав Риму на християнську метрополію, на фальшиву легенду про перебування апостола Петра в Римі. Насправді Петро ніколи не бачив Риму, не те що бував там.

Творець ісламської релігії - пророк Магомет найяскравіше характеризував християнство:

- "Мене охоплює жах від доктрини про божество Ісуса, про поклоніння Марії, як Божій матері... Я цілком відкидаю трійцю, яку слід розуміти не інакше, як трьом окремим Богів!"

Коли став єпископом Кирило, якого після його смерті канонізовано на "святого", він намагався усіма силами завести культ "Диви" Марії, але його впливи зводилися на нівець завдяки мудрій і вельми освіченій Гіпатії, доньки математика Теона, яка уславилася не лише своїми глибоко-змістовними викладами Платонових та Аристотелевих доктрин, але й інтерпретаціями творів Аполлонія та інших славних філософів ідеалістичного напрямку. Перед її Академією день-у-день стояв довжелезний ряд возів. Її аудиторія була переповнена добірною публікою не лише з Олександрії, але з її близьких та далеких околиць. Публіка жадібно слухала її оригінальні й глибоко-змістовні доповіді, побудовані на незаперечному науковому ґрунті про питання, які ставили думаючі люди усіх віків, але ще ніколи не мали на них відповіді. Одинокa Гіпатія відповіла на них:

- "Що таке Я?"

- "Де Я?"

- "Що Я можу знати?"

Єпископ Кирило не міг її стерпіти, бо інтелектуально сто- як на незрівняно нижчому поземі, тому нацькував на нею свою розбещену банду головорізів-ченців, які на вулиці напали на неї, роздягли Гіпатію до голого тіла, затагли в церкву і там, у церкві, її затортурували. Тіло порубали на куски, від кісто к відшкрябали м'ясо й спалили у вогні під дикі вигуки на честь Ісуса.

За той несамовито-дикий карогідний вчинок ніхто єп.Кирила не притяг до відповідальности, бо папа проголосив, що "МЕТА ВИПРА- ВДУЄ ЗАСОБИ". А Кирила визнано "святим". Так кат став "святим". Як бачимо забобонність перемогла культуру поступу. Зупинився розвій філософської думки, формованої багатьома сторіччями до- християнської ери. Серапійська "Бібліотека-Донька" була рознесе- на варварами з христом на чорній совісті. Доля Гіпатії стала осторогою для всіх, хто наважився б працювати на ниві прогресу дійсної науки. Свобода людської думки була закута в кайда- ни. Ніхто не смів писати й говорити, як того наказувала церк- ва з 414-го року.

Чорна реакція безпросвітности не оминула філософів з Атен. Юстиніян наказав зачинити всі школи й заборонив публічні й приватні виклади ученим філософам. Доктрина "святого" Августина поставила теологію християнства проти науки, якою ще недавно, з дозволу сказати, "доктор" Михайло Кушнір отруював душі молоді в своїх публікаціях. Августинова книжка "Сповідь" з претензі- єю на філософську розвідку дуже розбавлена дешевою демагогією. Зміст "Сповіді" повний самозаперечень й логічних абсурдів. Ні- хто не посіяв антагонізму між наукою й релігією більше, як "святий" Августин. Твори великих філософів засуджено, а висо- кославну творчість Олександрійського Музею-Бібліотеки заступи- ла хмара неучтва, містицизму та незрозумілого жаргону, з яко- го аж надто часто проривалися руйнуючі блискавки церковної пі- мсти. Християнська "наука" не дозволяла ніякої коректи, ніяко- го поступу. Вона відстрашує від будь-якого наукового відкрит- тя, вважаючи його непотрібним і шкідливим для християнства. Августин запевняє:

- "Не може бути, щоб люди по тім боці Землі були, бо ні про яку таку породу не згадувано у святому писанні!"

Та, може, найдивовижніший його аргумент проти кулястості Землі був той, що - "в судний день люди по тім боці Землі не зможуть побачити Ісуса, коли з'явиться у повітрі!"

УІ-е сторіччя характерне домінуванням поглядів, висловле- них Кузьмою Индокоплейстом у своєму творі "Християнська топо- графія", головною метою якої було обвинуватити дохристиянську ку- льтуру в ересі в інтерпретації кулястості Землі. Він твердив, що "згідно з правовірною географічною системою, Земля є чоти- рибічна рівнина, ■ по сто день їзди на схід і на захід. Вона обнесена горами, на яких стоїть небо. Одна з тих гір, що на північному боці, більша від інших, заступає соняшні проміння й робить, таким чином, ніч!"

Беда Шановний писав у VII-му сторіччі:

- "Творіння було закінчене за шість днів. Головною метою Божого творива була Земля. Небо складається з вогняно-делікатної ма-

терії, воно кругле й скрізь рівновіддалене від центра Землі, як балдахин.

Зірки крутяться. Найвище небо має свої власні межі, в нім перебувають янгольські сили, які час-від-часу сходять на Землю, втілюються, виконують людські роботи, та вертаються назад. Небо остуджується крижаними водами"

І задля оцих сміхотворних тверджень - плодів неучтва та зухвальства, ігноровану правдиву дохристиянську науку, яку трактовано, як загрозову для християнства єресь.

Коли християнство безроздільно запанувало в державі, воно не було в стані дати твори інтелектуального рівня творам дохристиянських авторів. Воно стали переслідувати вогнем і мечем незалежну вченість, яка сформувалась на древній дохристиянській духовості. Ось чому в згадані часи у всіх східних провінціях Римської імперії панувала духовна анархія...

Дико сперечалися за Трійцю, за суть Бога, за становище його сина, за суть Духа святого, за впливи "Діви" Марії. Небом молодого християнства був давній Олімп, з якого вигнали вельмишановані грецькі божества, а на їх місце посадили на білому троні Бога-отця-Саваота, праворуч коло нього - "сина" і благословенну "Діву" у золотих шатах, вкриту багатьома різними жіночими прикрасами. Ліворуч сидів Бог-Дух. Навкруги них отари янжелів з арфами. За ними величезний простір заставлений столами, за якими сидять щасливі душі праведників, - і всі веселилися й бенкетували.

За дохристиянської філософії русичів, уявляти Бога людиною вважалося богохульством.

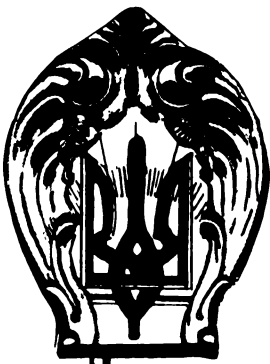
ТАЄМНИЦІ СТАРОДАВНЬОГО БІЛГОРОДА

На шляху тих, хто йшов у давнину із заходу до Києва, стояло велике місто, виблискуючи своєю красою. Друзів воно зустрічало хлібом-сіллю, а ворогів нищівним опором. На голови непроханих гостей з високих валів лилась розтоплена смола, сипався град каміння та стріл.

Древній Білгород, як і всі древньоруські міста, складався з двох частин - дитинця, добре укріпленої центральної частини міста, де зосереджувалося культурне та адміністративне життя, і посаду, де жили ремісники та селяни.

Археологічна експедиція Київського Університету дослідила міські квартали з стародавніми житлами часів Рісі. Цікаві знахідки виявлені на дитинці. Зокрема, відкрито велике господарське приміщення, де було 7 стародавніх печей виробничого призначення. Біля цього приміщення знаходилися стародавні житла. Добре збереглися великі глинобитні печі та лежанки. При розкопках було знайдено дуже багато посуду часів Русі, зброї, різноманітні знаряддя праці та побутові предмети - серпи, коси, ножі, замки, ключі, цвяхи, шиферні прясла, кістяні гребінці, скляні браслети та шкіряне взуття. Білгород - нині село Білгородка Київської області.

УКРАЇНА-КОЛЕЖКА КУЛЬТУРИ

Великий й найстародавній скито-русо-український історично-державний нарід, один з найбільших поміж сучасних слов'янських народів, розташований у геоцентрі слов'янських народів і в геоцентрі Європи. Так, обеліск на якому написано: "Центр Європи", знаходиться в українському селі Ділове, Рахівського району в Закарпатській області.

Сучасні українські землі протягом тисячі років /УІІсторич-
чя до н.е. - ІІІ ст.сучасного літочислення/ носили історично-
-державну назву Скитія і Велика Скитія під державним гербом
священного Тризуба й - знаком Булави. А це дає нам, українцям,
право і зобов'язує нас від Скитії брати історично-державну тя-
глість української нації Тризуба й Булави, або й від кіммерій-
ців, скитських предків, з УІІІ ст.до н.е.

В межах, обкраяних московським окупантом, нині Україна, т.з.
УСРСР з фіктивною сувереністю під владою імперіалістичної Мос-
ковії, має 603,500 кв.км. з населенням 47 мільйонів /за пере-
песом 1970/, а в етнографічних межах - 932,000кв.км. з населе-
нням 54 мільйони в 1941 році. Загальна довжина кордонів УСРСР
- 6.466 км. Територія УСРСР, витягнута із заходу на схід на
1,316 км. і з півночі на південь 898 км., лежить приблизно
між північними широтами 52° і 44°.

Територія України більша за територію будь-якої країни Європи.
В усьому світі близько 60 мільйонів українців, а коли б Украї-
на не була поневоленою на протязі віків, то мала б тепер по-
над 100 млн. населення.

Мільйони років тому українські рівнинні чорноземні простори,
південні родючі землі Північного Причорномор'я, що входили
в межі середземно-океанської природньо-тропічної зони, були
покриті теплим мілководдям Великого Середземного моря з
тропічною рослинністю, населеною південними тваринами, зокре-
ма людиноподібних мавп, залишки яких знайдені на Одещині, ра-
зом з кістяками слонів, носорогів, які тут жили у неогені, ка-
йнозойської ери історії Землі. Українські південні землі були
свого роду первинною пляцентою - протоплязмою коацерватів усіх
організмів, в тому числі й прапредків людини - аріїв/оріїв/.

Себто на українських землях Північного Причорномор'я міль-
йони років тому, в умовах тропічного й субтропічного, гарячо-
го й вологого підсоння /таких умов майже ніякі інші землі не
мали/, відбулося виникнення - народження прапредків людини з
коацерватів на українській землі й з української землі.З бі-
гом часу люди великими табунами розселилися з земель Північно-
го Причорномор'я - з України по великих просторах земної кулі.

Українські південні землі є прабатьківщиною і матір'ю всіх
організмів, а зокрема людини. І тому перший великий, масовий
рух людности в усі кінці земної кулі відбувся з України, отже
слухно кажуть: українська земля - мати або всеплодючая мати.

Наукові дослідження свідчать, що Австралія, Антарктида, північ-
ні частини Азії, Європи й Америки не могли бути прабатьківщи-
ною-матір'ю людини, бо там ніколи не було навіть жодних мавп

і тих природних умов, які мали українські південні землі - землі Північного Причорномор'я.

Дослідами вчених доведено, що первісні люди - археантропи не поділялися на раси. Раси почали виникати в зв'язку з розселенням людей по земній кулі й пристосування їх до життя в різних кліматичних і соціальних умовах. Расові й мовні ознаки змінюються в процесі історичного розвитку. За свідченням учених дослідників, - українця С.Ковалевського та англійця Д.Лівінгстона, - шкіра білих європейців, що довго живуть в Африці, темніє до чорного кольору, без з'єднання з іншими расами, внаслідок появи пігментів, що захищають шкіру від надмірного сонячного випромінювання. Косі, прижмурені очі раси монголоїдів утворилися від пристосування людини до пилових вітрів у степах Азії.

Про походження організмів свідчить ряд учених світової слави /наприклад, Чарльз Дарвін/, який довів, що вся різноманітність рослин і тварин виникла від первинних одноклітинних організмів унаслідок еволюційного розвитку.

За новою теорією розвиток життя на Землі відбувається кількома етапами. Утворенню живого білка передувала тривала еволюція хемічних сполук, під час якої з первісних органічних речовин /вуглеводнів, амоніаку, води та інших/ виникли спочатку складніші сполуки: амінокислоти, пуринові основи і піримідонові основи та інші, а з них - високомолекулярні речовини, примітивні попередники сучасних білків і нуклеїнових кислот. Ці сполуки, спочатку розчинені у водах на поверхні української землі, відокремилися з розчину, завдяки властивості високомолекулярних речовин асоціювати між собою, утворивши сполучення у вигляді краплин, які учені називають коацерватами. Плаваючи в розчині, коацервати відозмінювалися, поглинаючи з розчину й виділяючи в нього різні речовини. Внаслідок довготривалих процесів у коацерватах виникли ферменти, а з ними здатність до самовідтворення з речовин навколишнього середовища, тобто обмін речовин у найпростішій формі. Ці коацервати й перетворилися на первісні живі істоти, з яких шляхом еволюційного розвитку виникли всі організми.

Важливим етапом у виникненні живого було набуття первісним білком здатності сприймати інформацію з навколишнього середовища й відповідно реагувати на ту інформацію за принципом т.з. зворотного зв'язку. Це уможливило виникнення певної послідовності, взаємообумовленості всіх процесів обміну речовин. Основні положення нової теорії стверджені даними науки. Так, про те, що на час виникнення життя на Землі, на її поверхні вже були водень, вуглеводні, амоніак, водяна пара, необхідні для живого, свідчить наявність цих речовин на інших небесних тілах які перебувають на більш ранній, ніж Земля, стадії еволюції.

При діянні на ці матеріали ультрафіялкового й йонізуючого випромінювання, електричних розрядів, високої температури та інших факторів, аналогічних тим, що діяли на первісній Землі, здійснено синтезом амінокислот, оксикислот, пуринових основ, амоніаків та інших складників живого. Дослідним шляхом одержано й простіші аналоги білків, штучні нуклеїнові кислоти та інші високомолекулярні сполуки. З білків та інших речовин відтворено коацервати й доведено поглинання ними з розчинів різних хемічних сполук.

Коацервати, утворені в колоїдному розчині краплі або шари, які мають більшу концентрацію колоїду, ніж решта розчину. За коацерватами побудована протоплазма рослинних і тваринних клітин. Нова теорія про виникнення життя на Землі великого значення надає виділенню з первинних водних розчинів білковоподібних комплексів у вигляді коацерватних крапель.

М. Холодний /1882-1953/-видатний український ботанік, член Академії Наук висунув думку, що первісні білки виникли в мілководних басейнах на поверхні землі, - на південних землях України. При висиханні цих водойм білки утворили скупчення, які опинилися в ґрунті. Це стало поштовхом для їх перетворення на первісні живі істоти, які живилися легкими органічними речовинами з повітря. Холодний довів існування такого повітряного живлення у сучасних мікроорганізмів.

Вік найстародавніших знахідок викопаних бактерій і водоростей у шарах Землі визначають приблизно від 0,5 до 2,7 мільярдів років. Тривалість існування людей на Землі після виділення їх з тваринного світу визначають 170-200 тисяч і більше років. За іншими твердженнями 500 тисяч і більше років. Найновіший період в історії Землі, період людини-антропоген.

Археоантропи - стародавні люди, що жили в ранню гоміценову епоху антропогенного періоду в межах Великого Середземного мор'я. За назвою "археоантропи" об'єднують усіх відомих стародавніх викопних людей, рештки яких знайдено на о.Яві /пітекантропус/, у Китаї /синантропус/, Альжирі /антлантропус/, Південна Німеччина /гайдельбергська людина/ і в Україні - в Криму та на Одещині /археоантропус/. Археоантропи ззовні ще дуже нагадували людиноподібних мавп, мали розвинений волосняний покрив, жили в малозаліснених місцевинах, там, де були печери та інші сховища. Виробляли знаряддя праці з каменю, кісток, дерева й користувалися вогнем. Обсяг головного мозку становив 800-1000 куб.см., що значно перевищує обсяг мозку антропоїдів - сучасних людиноподібних мавп - 600 куб.см. у шимпанзе. В сучасній людини - 1400-2000 куб.см.

Отже, на південних українських землях, у ранній гоміценовій епісоді антропогену, людина мала вже фізичний вигляд близький до сучасного, відділилася з тваринного світу й великими табунами, а потім і чисельними материнськими родами, в ранньому і середньому палеоліті / давньому кам'яному віці, від 2 мільйонів до 160-200 тисяч років тому/ розселилися по світі, по всіх землях придатних до життя в тих умовах і становили людину.

З просуванням льодовика з півночі, долиною Дону до гирла Хопра /м. Волгограду/, наприкінці середнього палеоліту, близько 45-40 тисяч років до н.е., на українських землях настало зледеніння і прийшла відносно тепла зима. Льодовика на південних землях України не було, але було похолодання. Тоді українські прапрудки навчилися здобувати вогонь тертям, почали носити примітивний шкіряний одяг - одягалися в шкіри забитих тварин /"скітос", "скіти" - шкіра по-грецькому/ і будували примітивні житла, де не було печер. Частина людності цих земель не була пристосована до холоду, була змушена переселитися з матірних земель Північного Причорномор'я на далекий південь, на Близький і Середній Схід, в Іран, Єгипет, Індію і т.д., а також на захід долиною Дунаю і т.д.

Священна книга зороастризму - "Авеста", збірник стародавніх гимнів, молитов, висловів, переказів тощо, редактований з 9-го ст. до н.е., зберігає в собі героїчний епос - перекази про Іме - першолюдину, а саме про те, що легендарний Іме врятував свій нарід, вивівши його з прабатьківщини, на яку насунулась "тисячолітня безперервна зима". За "Авестою" маємо розуміти льодовик на українських землях і похолодання після субтропічного й тропічного клімату; похолодання приблизно до сучасного підсоння в Україні. Це за висловом "Авести" і була "тисячолітня безперервна зима". За даними "Авести" прабатьківщина народу Іме означається на північ від Чорного моря, себто Україна, а нарід, який в "Авесті" названо іме - це українські прапредки.

Перекази з "Авести" оповідають, що стародавні люди іме, як тільки прийшли на нову батьківщину, то витримали боротьбу з напівдикими, зовсім голими дівами, мешканцями тієї країни, які налякалися не подібних до них людей, обмотаних шкірами, і не хотіли прийняти в свою землю емігрантів в кожухах. Із-за цих шкіряних одягів грецький історик Геродот /5-те ст. до н.е./ прозвав наших прапредків "скитами", що у перекладі на нашу мову визначає - "шкіряні".

Люди Іме мали кам'яну зброю, з якою вступили в бій з голими дівами. Пізніше догадалися в чім справа, негайно роздяглися наголо, стали подібними до дів, і тоді діви пізнали в них таких самих людей, як і вони. Іме вийшли переможцями, діви прийняли їх, так вони оселилися на нових теплих землях.

Археологічні пам'ятки муст'єрської культури, саме цієї історичної події, - кістяки людей знайдено в Азії, на Близькому Сході: жіночі типи менше розвинені, а біля них чоловічі кістяки з кам'яними наконечниками від списів. Ту зустріч народу Іме приписують близько 45-40 тисяч років до н.е. за часів матриархату.

Наукові дослідження свідчать, що українські південні землі дійсно були територією формування європейської раси - аріїв чи ОРІІВ, а стародавні люди Іме належали до тієї раси і дійсно прийшли, емігрували з України на Схід, Південь і Захід.

Наведене в "Авесті", окрім археологічних даних, також ствержує, українські прапредки, ні кіммерійці, ні скити, не були якимись зайдами, бо жодних слідів нема їхнього проживання десь за межами України, щоб вони звідкільсь прийшли, а були вони споконвічними або ригентами, автохтонами сучасних українських земель. Українські землі для її мешканців були батьківщиною, а мешканці - мали різні історично-державні назви, що всю історично-державну тяглість беруть з першого тисячоліття до н.е. Це стверджено традиційними матеріальними пам'ятками - тризубом і булавою протягом майже всієї тритисячолітньої історії скито-русо-козацько-українського самобутного історично-державного народу.

Велику або найбільшу стародавність українського народу, за різними історично-державними назвами, стверджує не лише трипільська археологічна культура ранніх землеробсько-скотарських племен, 3500 років до н.е., себто близько 5500 років тому, з матеріальними пам'ятками, але й найбільш прадавній вік українських земель. Так, наприклад, вік кристалічних порід у долині Дніпра, за радіологічними методами, устійнено на три мільярди років. При чому для порівняння згадаємо, що вік Алтаю має 480 мільйонів років, а вік Альп лише 110 мільйонів років. Археологічні дослідження стверджують, що поселень у третьому тисячолітті до н.е. на українських землях було більше, ніж тепер, з пишною і квітучою культурою, а тому трипільську культуру звать також культурою мальованої кераміки.

Хлібороби трипільської епохи розгалужуються в скитській епосі на три господарські напрямки: скити-хлібороби, скити-скотарі й інші скити, які очолюються державним утворенням - СКИТАМИ ЦАРСЬКИМИ з державно-священною емблемою ТРИЗУБА, як символу єдності трьох взаємодоповнюваних і взаємозалежних частин Скитії - скитського народу. Знаком влади царя була традиційна булава. Вершник на коні стає провідною постаттю епохи. Панує рід і родовий лад. Скитія - великопростірна імперія від Альп до Алтаю з метрополією в Україні. Скити - явище тубільно-українське, вони етногенетично є народом з розвитку попередніх епох: трипільської, передскитської, який сформувався на українських землях. Скити - вояки вершники вели експансивну політику на Схід і Південний Схід. Могутність скитів не замикалася в кордонах Скитії-України, вони 612 р. перед н.е. зруйнували Ніневію. Шляхи скитських походів мали розмах з України на Алтай на Балкани, на Іран, Персію...

Буття українського народу переступає межі окремих епох, які змінюються, але нарід за різними історично-державними назвами залишається незмінним.

НАШІ ЗАУВАЖЕННЯ

Матеріялісти в любовному альянсі по обох боках залізної заслони намагаються /який раз?/ воскресити труп атеїстичної теорії про походження людини поза участю Божої Волі. Посилаючись на праці Чарльза Дарвіна про походження видів, нічого оригінального не дають, лише пережовують сказане раніше.

Поперше, - Дарвін створив лише ГІПОТЕЗУ, яка, як і кожне припущення, а не імперативне твердження, потребує свого практичного доведення, тобто експериментального доказу.

Подруге, - Дарвін ніколи не претендував піднести свою гіпотезу про еволюцію життя на Землі до ранги догми, як це безуспішно силкуються зробити матеріялісти найрізноманітніших забарвлень.

Потретє, - всі ті одноклітинні, як і послідуючі за ними складніші організми ще й тепер існують в природі, як мільйони років тому. Отже, коли еволюційний процес трансформування простіших організмів у складніші коли небудь існував, - мав би силу дії й в наші дні, як головна перманентно-діюча сила еволюції. Одначе, того не занотовано ані одним об'єктивним природознавцем. Наука не знає, щоб будь-яка мавпа перетворилася на людину.

Безкритичне користування сумнівними науковими творами "соціалістичного замовлення" привело чесного автора вище згаданої статті до хибних тверджень.

Цілковитою безґрунтовністю й парадоксальною вигадкою звучить фраза: - "Тризуб - символ єдності трьох скитських народів: "скотарів, хліборобів та інших" /?/ Чомусь автор не задумався над тим - а хто ж були оті "інші"? Світова історія не знає поділу єдиного організму нації за принципом професійної приналежності її членів. Грецькі історики згадують скитів хліборобів чи скотарів, але не в розумінні національної окремішності, але в розумінні раціональної

економічної структури Скитської Імперії, яка дивувала й захоплювала чужинців. Лише завдяки такій державній, а не стихійній, системі Скитія експортувала до Греція мільйони пудів зерна, не маючи жодного конкурента...

А як тоді розуміти "царських" скитів? Чи не як четверту галузь скитів?

Певне, царські скити мали хліборобів і скотарів, бо таке господарювання було значно ефективнішим за універсально-февдальне господарювання.

Після уважного читання Геродота та арабських спогадів про скитів, ми не можемо відшукати отих "інших" скитів, - продукту витвору багатой фантазії.

Ні в кого не викликає сумніву, що Тризуб був стародавньою Божественною емблемою наших прародителів, прийнятий значно раніше за спогади про скитів.

1933-34р.р. під час розкопок і реставрацій фресок Софійського собору в Києві у дев'ятому нашаруванні під внутрішньою підлогою собору викопали керамічну плиту з відображенням Тризуба. За авторитетним твердженням відомого історика П.Л.Петровського, той Тризуб був ровесником трипільській епосі, тобто його поява була значно раніше за перші спогади про скитів. В тому нічого дивного не було, що релігійна емблема української духовності - Тризуб фігурувала як національний герб скитів-русичів-українців. В ті часи релігія посідала перше й головне місце в народів і їхніх держав. Навіть, у значно пізніший час спостерігаємо те саме явище: визнавці ісламу свою релігійну емблему - місяць-молодик з зіркою прийняли державним гербом - Альжир, Мавританія, Лів'я, Пакістан, Малаї, Тунезія, Турція, як хрест зустрічаємо на багатьох державних прапорах у самих різних положеннях і комбінаціях.

Яка ж релігійна символіка Тризубу? Це окрема тема, про яку ми вже писали.

Р е д а к ц і я

РЕЛІГІЯ МЫІВ

Для об'єктивного розуміння соціального явища, а особливо того, що віддалене тисячоріччями, слід його розглядати не в закам'янілому статичному стані сьогодення, а в його еволюційній динаміці, в його розвоєвих етапах, які часто були мало подібними між собою.

У 586 році до н.е. жидівське царство перестало існувати. Єрусалим з храмом Соломона був зруйнований військовими халдеями, а жидів погнали до Вавилону, де вони перебували 60 років. Вавилоняни поступили з жидами досить гуманно: дозволили їм вільно жити й займатися тим, чим вони займалися на батьківщині. Завдяки високій халдейській культурі, юдеї підпали під її цілковитий вплив, яка стала основою жидівської релігії. Замінили юдеї благородний гуманізм халдейської філософії на антилюдську расову виключність жидовини. Рабини вбивали в голови своєму народові ідеї його ні на чому не обґрунтованої вишности.

"Ізраїль є не для того, щоб працювати, воювати й винаходити, як це роблять гої, а щоб бути СВЯТИМИ ЯГВЕ - жидівського Бога!"

Коли Вавилонська держава була упокорена перським царем Киром, жиди дістали дозвіл на повернення в Єрусалим. І саме в цей час з'явилися рабинські твори "Тора" й "Талмуд", які остаточно сформулювали особливість жидівської виключності. А щоб ніхто не наважився сумніватися в правдивості написаного в Торі й Талмуді, рабини привластили собі надлюдські права:

"Слово рабина - слово Бога живого!"

"Хто не виконає слів рабина, - мусить умерти!"

Для деякого уявлення про філософію юдейської виключності, наведемо декілька видержок із Талмуда.

1 - "На дім гоя /не-жида/ треба дивитися, як на стайню худоби"

2 - "Жиди є люди, але всі нації світу не є люди, лише ЗВІРІ!"

3 - "Жид може робити не-жидівці все, що він захоче. Він її трактує, як шмат м'яса!"

4 - "Постанови Талмуду стоять вище всіх законів, вони більш важливі за закони Мойсея!"

5 - "За світового панування жидів кожний жид матиме 2800 рабів-гоїв!"

6 - "Забий не-жида, щоб те зарахувалося тобі жертвою твоєму Богові!"

7 - "Для вбивці гоя приготована нагорода в раю. Викорини гоїв і їхніх дітей!"

8 - "Не рятуй гоя перед загрозою його смерті!"

9 - "Кров худоби й дикої звірини не можна споживати, але кров гоя можна!"

10 - "Король жидів буде правдивим папою всесвіту!"

11 - "Вдарити жида є те саме, що вдарити в обличчя самого Бога"

12 - "Навіть найкращий з гоїв повинен бути забитий!"

13 - "Гої мають людську форму для служіння Ізраїлю, бо не пристало синам Бога мати слуг у формі скотини!"

14 - "БОГ Є ЖИД!"

15 - "Всі нації й релігії будуть знищені!"

- 16 - "Історичне призначення жидів - підкорити собі все людство, щоб бути панами всього світу!"
17 - "Гоя слід шкодувати не більше за хвору свиню!"
/ "Народ хоче знати правду", 1967р. Каліфорнія, США/.

Ми навели дуже малу частину з Талмуду, але того досить, щоб читач склав собі безпомилкову уяву про людоненависницькі пляни сіоністів.

За глибокої давнини, за декілька сторіч до нашої ери, жиди виPLEкали ідею відновлення Юдейського царства, як певний засіб систематичного винищення не-жидівського народу різними засобами й відмінними методами, залежно від часу й обставин.

Поява Ісуса, як давно очікуваного месії, була в жидівському пляні. Ізраїльське царство не існувало в час народження Ісуса. Тоді жиди стогнали під римською окупацією, а революційні сподівання на відновлення юдейської держави передавалися з покоління в покоління, до краю загострювали напружливе очікування месії-визволителя.

"І вродиш сина, якого назовеш Ісусом, бо він СПАСЕ людей СВОЇХ!"
Отже, не ВСІХ людей, а лише СВОЇХ, себто жидів. /Матвій, I, -21/.

Вся Юдея сполошилася й захвилювалася появою Ісуса. Здавалося, настала давно жаданна мить - час визволення від римської окупації. В уявленні жидів, месія - це цар юдейський, який владою свого віськового генія, подолає всіх ворогів жидовини й відновить Ізраїльську державу, яку поширить до меж всесвітньої імперії. Такий месія повинен бути виключно жидом. Звідси настирливе бажання жидів приписати Ісусові походження від царя Давида, щоб тим закріпити його династичні права на ізраїльський престол. Тому все узгіднене: підтасовка фактів і підробка старозавітних пророчеств, пристосованих до заздалегідь намічених цілей.

"Мудриці питали: де народжений цар юдейський?" /Матвій, II, -1-2
Ні в кого не викликає сумніву в Ісусовому жидівстві, що стверджують усі чотири євангелісти. Його родовід старано виводять від царя Давида, творця шостираменної зірки, яка є національним гербом і святою емблемою юдеїв.

Як видно з євангельських переказів, Ісус був добре обізнаний з Торою й Талмудом - основою жидівських законів та вірувань. Хоч про те, де й коли здобув теологічну освіту, євангелісти промовчують. Але той факт, що всі, без винятку, жиди називали Ісуса "учителем", тобто РАБИНОМ, свідчить не лише його освіта, але й звання рабина. В ті часи одиноких рабинів кликали учителями.

На підтвердження сказаного, наведу другий факт: за всіх часів, а особливо за давніх, ніхто не мав права на проповідь у синагозі, крім осіб з касти рабинів.

Глибокі знання з Тори й Талмуду не могли не витворити в нього почуття гордоців, як у сучасних ізраїльтян, за свою приналежність до "вибраного Богом народу"; та не породити зневаги й призирства до не-жидівських народів, бож Тора й Талмуд переповнені сліпим фанатизмом вищости й виключности жидів.

"Ти народ святий у Бога твого, і тебе вибрав Бог, щоб ти був власним його народом поміж усіх народів, які є на Землі!"

/ У-та книга Мойсея, 14, -2а/

"У містах народів, яких Ягва віддасть у твоє володіння, не лишай ані однієї живої душі!.. / Там же, XX, - 16 /.

Подібних прикладів можна навести значно більше, але не думаю, щоб в тому була потреба.

Коли б Ісус не поділяв цих і багато подібних людоненависницьких тверджень з теософічного юдаїзму, напевне, заперечив би їх, а під час "преображення" не перебував би у компанії Мойсея - творця людофобських законів з Тори. Що Ісус розділяв антилюдяні погляди щодо не-жидів, свідчить той факт: посилаючи своїх учнів поміж люди, наказував:

"На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не заходьте! Але йдіть до овечок загинулих дому Ізраїлевих!" /Матвій, X, 5

Другий промовистий приклад:

- "Ось жінка хананеянка підійшла до Ісуса: "Змилуйся надо мною, сину Давидів, демон тяжко мучить мою дочку". На те Ісус не сказав нічого. Тоді учні благали його: "Відпусти її!" А він відповів:

"Я посланий ТІЛЬКИ до овечок загинулих дому Ізраїля!" - "Не годиться хліб забирати у дітей та кидати його псам!"

З того видно, що він прирівнює своїх єдинокровних братів-жидів до невинних і безгрішних дітей, /які ось недавно довели цілому світові свою кровожерливу "святість" до арабів, / а не-жидів - до бродячих псів. В його уяві вони позбавлені людських прикмет і дорівнюються не до звичайних тварин, а до нечистих, м'ясо яких люди не споживають. Тому, як фанатичний ізраїльський шовініст, заявив:

"Я прийшов не руйнувати закони пророків!.."

"Доки небо й земля не минеться, - ані йота єдина, ані жоден знак із закону не згине!" Матвій, У, -18.

З його декларації стає цілком ясно: Ісус погоджувався з усією, без найменших винятків, "наукою" Тори й Талмуду, не находячи в них причин до заперечення. Тому й Бог в його уяві був виключно Богом національним, жидівським, і ніколи - універсальним, бо тварини й не-жиди були у того Бога на однаковому рівні - упосліджені. Ягва ніколи не вагався вщент винищити не-жидів, коли те йшло на найменшу користь юдеям.

"Ісус сказав, що у Мойсеєвій книзі написано, що його Бог сказав йому: я - Бог Абрама, Ісака й Янкеля!" /Марко, XII-26/.

Логічно, Ісус репрезентував не того вселюдського Бога, як безпідставно вчить християнська церква, а лише й виключно ізраїльського Бога, себто національно-обмеженого Бога Абрами, Іцьки й Янкеля.

За Ісусовим твердженням, все те, що за законами Тори й Талмуду творить комплекс вишости й вибранности ізраїльтян та упослідження не-жидівського народу, не підлягає найменшим змінам тепер і в майбутньому. Ісус все те визнавав, розділяв, підтримував і схвалював, недопускаючи думки про ревізійністичну модефікацію людоненависницьких законів юдаїзму. Жодне слово, що внесло б дисгармонію в Талмуд чи Тору, розцінювалося Ісусом сресью, за яку була одинока кара - каменування.

Щоб не було місця для сумніву, або невідповідного розуміння про свою місію, Ісус навмисне робить наголос на виключности, вставивши слово "ТІЛЬКИ" для овечок Ізраїлю й більш ні для кого.

Тому безплідні потуги тих, які силкуються дати цьому незаперечному фактові іншу антилогічну інтерпретацію казуїстичного характеру.

Не дивлячись на постійний різнонаціональний конгломерат палестинського населення, Ісус не вважав потрібним мати бодай одного не-жиди в середовищі покликаних ним дванадцятьох учнів.

Чому?

Та тому, що упосліджені юдейським законом не-жидівські народи, були й для Ісуса нечистими тваринами, які не сміли мати контакту з

"святим" і "вибраним" жидівським народом.

В ті далекі часи вся освітня справа була монополізована представниками релігійного культу. Ніхто, крім рабинів, не смів мати найменшої дотичности до освітньо-виховного комплексу. Одначе, навіть елементарна освіта була недоступна пересічному юдеєві, вона була надто коштвна.

Рабини в своїх руках тримали всю повноту влади. Кожний із них крім священнослужіння в синагогах, був учителем, суддею, інтерпретатором права, лікарем і, взагалі, найвищим авторитетом з усіх інших справ. Слово рабина було остаточним, безапеляційним і "непомильним", бо його слова рівнозначні словам Ягве.

Професія рабина передавалася з покоління в покоління, з роду в рід. Ніхто сторонній не міг стати рабином, хібащо спадкоємці із раїльських царів. З хвилиною визнання Ісуса нащадком царя Давида ним заопікувався синедріон, тобто найвища рада сіонських "мудреців".

За жидівськими законами цар Юдеї разом з тим є й релігійним зверхником, як "помазаник" Ягве. Для тієї високої місії сіонські мудреці готували Ісуса впродовж двадцяти років, про що немає найменшої згадки у пізніше виправленій євангелії, як невідповідне й заперечне трансформованим мотивам.

Після юдейської теософічної підготовки, синедріон поробив заходи з єгипетськими жерцями, яким були відомі таємниці багатьох чудес про посвячення Ісуса в ту науку. Опанування окультивних знань забрало багато часу.

Коли синедріон упевнився в підготованности Ісуса до призначеної місії, пустили його поміж люди з метою ширення якнайбільшого розголосу про своє царське походження. Його постійні мандри сягали далеко за межі Юдеї, на всі сусідні землі, які силою жидівського меча, мали творити Ізраїльську імперію після Ісусового посідання царського трону.

За три роки Ісусових мандрів не було ані одного жида, який би не був докраю наелекризований вірою в свого царя Ісуса, Давидового спадкоємця, як прийдешнього месії, визволителя й творця Великого Ізраїля.

Враховуючи догідну ситуацію, синедріон у порозумінні з Ісусом, організував тріумфальну зустріч Ісусові в серці Юдеї - Єрусалимі, яка мала б стати початком боротьби за суверені права жидівської держави.

Члени штабу римського намісника не надавали особливого значення юдейським прилюдним виступам, але, коли єрусалимське повітря здригнулося від несамовитих вигуків на честь свого царя, тоді переляканий Пилат дав наказ негайно стягнути всі свої легіони з перифірії до Єрусалиму. Намісник добре усвідомив реальну загрозу втрати колонії з моментом узаконення її царя. Забезпечений посиленням збройним гарнізоном намісник імперіального Риму вирішив схопити Ісуса ще до часу його коронації.

Нікому не довіряючи з свого близького оточення, Пилат особисто допитував схваченого Ісуса.

- "Чи ти цар юдейський?" А для більшого упевнення повторював:

- "Так ти цар?" На те Ісус виразно відповів: - "Сам ти кажеш, що я цар."

Матвій, 27; 11. Марко, 15; 2. Лука, 23; 3. Іван; 18; 37.

Ісусове признание, що він є царем, вирішило його долю. За наказом Пилата, Ісуса розіп'яли.

Так невдачею закінчилася Ісусова місія.

Безглузде євангельське обвинувачення в причастності синедріону до Ісусової страти позбавлене елементарної логіки.

Кожному відомо, що юдейська релігія - це релігія найвишого й найкрайнішого націоналізму, а її рабини - це безприкладні фанатики сїонїстичного ультрашовїнізму. Напрошується питання: як могли найбїльш освїчені й найбїльш свїдомї патріоти синедріону піти проти інтересів своєї поневоленої батьківщини?!

Як міг синедріон коляборувати з жорстоким окупантом, який позбавив його всіх прав і широких привїлей?!

На мить припустїмо, що синедріон складався з дурнів і ренегатів та дійсно мав намір умиртвити Ісуса, але він того не міг вчинити руками Пилата, /а інших можливостей не мав/, бо за законами римського права теоретичні спори, якщо вони мали місце, взагалі не були підсудні, що було добре знання синедріону.

Ісус був страчений за єдину провину, яка значилася над головою розп'ятого: "Ісус Назарянин Цар Юдейський". З того виходить, ні синедріон, ані інші юдеї не були причиною Ісусової смерті.

Щож спонукало фальсифікаторів євангелїї так грубо й недотепно спотворити опис подїй?

Для об'єктивної відповіді наведемо твердження християнського мїсїонера П.Крата з його книжки "Церква в перших віках":

"Первісна церква - це перших три сторїччя, рїзняться від церкви наступних сторїч".

"Тї писання, що начебто написанї апостолами, не відповідали дійсності".

"Навїть перші апостоли вважали, що християни мають дотримуватися приписів Мойсеєвих обрядів: святкувати суботу, виконувати обрїзання, молитися головню в Єрусалимській синагозі тощо. Сам апостол Павло уважав за свій обов'язок, як жид, навїть жертву приносити в єрусалимському храмі", бо ж Ісус ревно дотримувався приписів юдаїзму і ніколи не відступав від нього: кожної суботи молився в синагозі разом зі своїми учнями та приносив жертву в Єрусалимській синагозі.

"У кількох гонїннях християни потерпіли тому, що, громлячи жидів вважали християн за жидівську секту", чим вона насправді була, бо навїть служби Божї відправлялися в жидівській мові й за вимогою Мойсеєвих законів.

303-го року з особливою жорстокїстю розпочалися гонїння на перших християн по всїй Римській Імперїї.

24-го лютого 303-го року цїсарським наказом забороненї християнські відправи, а їхні синагоги мали бути зруйнованї, бо первїсні християни у своїх непофальшованих писаннях вважали винними одиноких римлян у стратї їхнього пророка Ісуса-царя.

"Гонїння продовжувалося ще й в 305-му році за цїсарів Максимїліяна та Максентїя".

Християни закономірно зникали. Щоб спасти його від остаточної загибелї, жменя уцїлілих керївників згаданого руху, зрозумїли коначну потребу у пристосованнї до вимог римського уряду через кардинальних змін з тим, щоб яко мога далї відїйти від Мойсеєвих Богослужб, а найголовніше, перекласти всю вину за страту Ісуса з дійсних винуватцїв-римлян на жидів.

Для догоди Римовї, викинули з історично-правдивого життєпису все те, що зачіпало гідність гордого римлянина, замїнивши фальсифікатом недоречної неправди: зняли вину з Пилата Понтїйського, дійсного винуватця Ісусової страти, й переклали її на юдеїв, головню, на синедріон - цитадель юдейського супернаціоналізму.

В тому самому дусі переробили інші події, описані в євангелії, а зовнішність Мойсеєвих Богослужб викинули з ужитку. Жидівську мову молитов замінили латинською та грецькою.

До ІУ-го сторіччя, тобто до часу існування непофальшованої євангелії, Ісус не фігурував Богом, а був загально визнаним "служою" Божим, тобто пророком, що своє історичне підтвердження в збірнику "Дій св.апостолів", не зачеплених фальсифікаторами.

-"Зібралися проти СЛУГИ святого Ісуса". /"Дії ап." 4; 27./

-"Ім'ям Твого СЛУГИ святого Ісуса". /"Дії ап." 4; 30/.

-"Але відщуралися святого та праведного Ісуса". /"Дії ап." 3; 14/

-"ласка Божа й дар через ласку однієї ЛЮДИНИ Ісуса". / Там,3; 26/

-"Бо сказав Мойсей: Бог пророка підійме від ваших братів, як мене". /"Дії ап." 3; 22./

З наведеного виразно видно, що перші християни почитали Ісуса Божим СЛУГОЮ, святою й праведною ЛЮДИНОЮ, але не Богом. Та й чи міг слуга Бога бути Богом, як його переробили у спотвореній євангелії кінця ІУ та початку V сторіччя?

Оновлене християнство з переповненими протиріччями, взаємозапереченнями й антилогічностями було позитивно прийняте імператором Константином 325 року, який узаконив християнство, не відмовляючись від своєї батьківської віри, що ніяк не в'язалася з християнством.

Так юдеї через ортодоксального рабина Ісуса підсунули мілководним голям - духовим рабам жидівського Бога, який їх упосліджує

Як могло статися, що Ісус, який беззастережно визнавав і вклонявся жидівському Богові Ягве, опинився на найвищому п'єдесталі не-жидівського Бога?

Якого треба інтелектуального затемнення й спаралізованого мислення, щоб добровільно вклонятися жидівському шовіністичному Ісусові?

Які темні сили примусили відкинути й забути справжнього Бога Дажбога, щоб стати упослідженими рабами жидівського рабина Ісуса?

ВЗУТТЯ

Перше взуття наші прапрапрадіди робили з сирової шкіри. Для закріплення таких шкіряних постолів винахідливий розум наших предків застосував сировий ремінь, що має тоді назву "гуз" або "гуж", "гудз" або "узда". Сирові ремені й досі зветься "гужі", а сплетені з них вузлики - "гудзі". Досі живе в мові й "вузда" або "вуздечка"- зроблена з сирової шкіри, деталь кінської збруї. Від назви ремінця, яким закріплювали шкурляки на нозі, пішла назва процесу вдягання постолів: "вуздувати" або "уздувати", тобто зав'язувати сировий ремінь круг ноги. Пізніше це слово стало звучати "узувати" або "взувати". А все, що можна було "взути", дістало назву "взуття".

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

СУМЕР

Досліджуючи залишки сумерійців, я знаходив не лише подібність їх культури з сучасними їм культурами України, але знаходив теж в сумерійській мові велике число українських слів. Наприклад, "курка" по-сумерійськи так само, як і по-українському. Є сумерійська назва риби "kusarīqqu", яку англійці перекладають як "goat fish". У цій мові "коза" — "goat" слово легке до розпізнання. Друга частина "rīqqu" — може означати — "з річки", — разом — "коза з річки. Можливо, це наш демінутив "козарик"; бо є такі риби. Коли припустити, що у відчитанні виникла невелика помилка, то оте "rīqqu" могло бути як "рибка".

Сумерологи кажуть, що мова сумерійців подібна до мад'ярської, фінської, турецької та полінезійської. Про подібність до української ніхто не згадує, хоч Макс Фосемер знайшов деякі сумерійські слова у московській мові. Ясно, чому вчені не добачили сумерійських слів в українській мові: бо нема поважного українського словника з перекладом на якусь доступну чужу мову. А таку мову мають мад'яри, фіни, турки та полінезійці. Українських слів дуже багато у згаданих мовах, але вчені не знають про те.

Основоючись на подібності сумерійських слів до мад'ярських, мад'яри висунули тезу про те, що мад'яри є нащадками сумерійців. Я помітив пов'язаність сумерійської культури з Україною.

До сумерійських предтеч слід віднести й часово віддалені від сумеру, культури гассуна, ярмо, самара, тел галаф, ал убаїд, урук та ін.

Емблемою сумеру є восьмираменна зірка. Коли придивиться до цієї зірки, то вона нагадує /? С.Г./ два хрести, які перекриваються. Як відомо, хрести були релігійним символом трипільців, які, можливо, занесли їх у сумер. "Сумер" — край, де люди живуть у згоді.

У Львові говорили на хліб "сумер", і тоді я висунув думку, що, можливо, "сумер" — це країна хліба.

Ризи православних попів мають точну сумерійську форму. Церковні співи, літургія, кадило, кропило, обходи, панахиди на могилах, освячення нових будівель, джерельних та річкових вод, гайів, нив... все те сумерійське.

У Сумері знайдено велике число богів. Але це ніякі боги. Це лише святі, яких необізнані дослідники поробили богами. Ті давні сумерійські "боги" повстали подібно як і католицькі "святі". Для прикладу наведу життєпис одного католицького святого. Це валісець, святий Сидней. Він жив у Валійських пагорбах і ніколи не втручався до людських справ. За працю, очевидно, не брався, — міняв "отче наш" на хліб. Одного разу до Сиднея завітав сам Бог, сів на пеньку щоб відпочити. Сидней приніс Богові води з джерельця, — Бог напився. Але хоч і був голодний, відмовився від сушених гусениць, корінців та грибів, які на лопухові подав Сидней Богові.

— "Чим я заслужив на Твої відвідини, Господи?.. Як син?" — запитав Сидней.

—“у мене до тебе справа, Сиднею!” — сказав Бог. —“Сам я не встигаю за всім доглядати, а син...” тут Бог зневажливо махнув рукою —“як всі сини, мало мені з нього приємності. Найбільшу приємність мав коли він був в утробі матері. Спершу мій син пробував мудрувати, але побачив, що нічого не вимудрує. Зараз нічого путнього не робить. Волосся не стриже, не вмивається, стару одіж доношує, хоч на ній латка на латці. Злигався зі святими неробами та з Носем-п'янюгом та все повторює чудо з Кани Галилейської й піячать.”. —“Сиднею, я потребу референта від жіночих справ. Чи не хотів би ти за цю справу взятися?”

—“О, Господи, роби зі мною що хочеш, але не накидай мені жінок! З жінками лихо й біда. Спочатку будуть просити знайти їм багатого й старого чоловіка, потім гарного й молодого коханця. Я, Господи, волів би мати справи з скаженими собаками ніж з жінками!” І Бог задовольним проханням Сиднея.

Поблизу хижі, в якій жив Сидней, впливало джерельце, з якого старий пив воду. От, захворіє собака скажениною, її ведуть до джерельця, — собака поп'є води й видужає.

Святий Сидней жив і помер сотні років тому, але з його джерела ще й донині п'ють воду скажені собаки і видужують. Це така історія католицького святого. Таких самих святих мали безліч і сумерійці. Типового для сумерійців була віра в одного Бога.

Деякі релігії старіють тому, що протягом тисячоліть до неосновних вірувань вводять деякі модефікації.

Біля двох тисяч років появився грек Аполлоній з Тисни в Каппарокії. Він робив чуда й проповідував нові релігійні закони. Він був пітагорейським філософом, тобто він належав до школи гіперборейських філософів, бо сам Пітагор був учнем гіперборейця Абаріса. Аполлоній творив всі ті “чуда”, які пізніше приписали Ісусові. Наведемо одне із багатьох його “чуд”. В той час в Римі панував жорстокий імператор Доміціян, який знущався над людьми. Будучи в Ефесі, в Малій Азії, Аполлоній почав кричати, що він покінчить з Доміціяном.

—“Ось я проколю тирана,—ось він падає... ось він коняє!” І дійсно, в той самий час в далекому Римі невідомий зарізав Доміціяна.

Про науку й чуда Аполлонія довідалися жиди. Вони позаздрили грекам, що не вони першими реформували релігію, тому вифантазували Ісуса — цілком фіктивну особу, а все те, що робив Аполлоній, жиди приписали Ісусові. Пізніше дочепили той фальсифікат до сумерійської релігії, у висліді це дало християнізм.

Сумерійці перші додумалися до писання. Те сталося за епохи Джемдат Наср. Сумерійці лишили дуже багато своїх клинописей, яких дуже тяжко відчитати. Вони не знали літер, лише символи — гієрогліфи. Щоб прочитати сумерійські письмена, вчені ламають собі голови, в гонитві за розгадкою, скачуть від однієї до другої мови. Перші дослідники клинописей уважали сумерійську мову скитською.

Спершу сумерійці посідали землі долішньої Месопотамії, пізніше їхні володіння поширилися аж до Середземного моря. Історики про політичне панування сумерійців та їхні культурні впливи. Політично сумерійці втратили силу приблизно 2000 років до н.е. А втрата сталася через навалу семітських аккадійців, представ-

ником яких був Саргон I. Раніше припускали приналежність сумерійців до семітів. Семітизм пішов від християнізму, який наклали людям жиди. Щоби жидам приподобатися, знаходили скрізь жидів, бо жиди об'явили Ісуса-бога, Марію. Приписували жидам те, до чого вони не мали найменшої дотичности, тобто цивілізаційний прогрес.

Помалу люди очунали від жидоманії й сумерійців визнали не семітами, хоч заперечують їхню приналежність до індоевропейців. В кожній книжці про Сумер можна знайти про сумерійські винаходи — КОЛЕСО, ВІЗ, ЧОВЕН, РЕЛІГІЮ, ДЕРЖАВУ, ПИСЬМО, МАТЕМАТИКУ, МЕДИЦИНУ й інше. Все те не відповідає правді. Сумерійці прийшли в Сумер з готовими знаннями тих "винахідів". Сумерійці зайшли до Сумеру подібно, як європейці-емігранти зайшли до Америки в недавньому часі. Сумерійське цивілізаційне "чудо" можна прирівняти до американського "чуда".

В Європі були міста перед сумерійськими: Лепенський Вир в Югославії й Тальне в Україні.

В Сумері, крім родючої землі, безлічі звірів, птахів, риб нічого іншого не було. Цивілізацію можна творити там, де є для того дані. Як могли сумерійці догадатися про металознавство, коли в Сумері не знали ніяких металевих родовищ? Як могли вигадати віз, коли там немає відповідного дерева на віз? З того ясно, що перші поселенці в Сумері прийшли з готовими цивілізаційними здобутками.

Щоб віддячити жидам за ошасливлення всіх нас "спасителем" жидом, вчені передали Орієнт жидам. Семітизм Орієнту обґрунтовували тим, що в Орієнті знайдено багато різьб сумерійців, гіттитів, гиксосів й ін. На тих різьбах є люди з короткими, грубими, несиметричними тілами й величезними носами. Жиди ще й нині відомі з огіркуватими носами.

Але вчені недобачили головної різниці в носах. Носи гіттитів, гиксосів, сумерійців хоч і гіпертрофовані, карикатурно зображені, але вони прямі, спадають рівною з чолом лінією, а з лінією вуха творять кут 90°. Жидівські носи від лінії чола висунені великою каблучкою вперед.

Лейба Бронштайн Троцький
Лейба Троцький типовий представник
семітських типів.

Пантелеймон Куліш

Письменник П.Куліш
- арійський тип.

Зі знайдених кісток відомо, що гіттити були руськими, довгоголовами з світлими очима, — отже, виразно європейської раси. Те саме щодо сумерійців.

Краніологи відтворили голову королеви Шубад, — вона типова нинішня українська красуня.

З документів знаємо, що гиксози / жиди їх називали "єбусі" / заснували місто Єрусалим /первинна назва його була Русалим/. Назву "гиксос" вигадав єгипетський жрець Мането з III ст. до н. е. В єгипетських гієрогліфних письменах гиксози значаться як "РУСИНИ". Назва "гиксос" штучна, її давніше ніхто не вживав. Сумерійців біля 2000 років до н. е. заступили "аккадійці", яких безпідставно приймали за семитів.

Чи були аккадійці семитами? Безсумніву, ні!

Однією з наших історичних назв є "СЛАВ'ЯНИ" /"слов'яни"/, яка визначає людей, що вміли мовно порозумітися між собою. Наші літописні оповідання згадують нашого праотця СЛАВ-а. Він колись жив на Вавилонщині. Мовні порівнювання показують, що "аккадійці" рівнозначне з "слав'янами".

Найславніший аккадієць САРГОН... Спробуймо дослідити це слово: "САР" — цар, а друга частина того слова "ГОН". Дуже можливо воно вимовлялося як "ГОГ", бо у стародавніх письменах літеру гама часто вживали замість "Н". Нам невідомо як цю літеру вимовляли аккадійці.

Всі досліди переконують, що політичної спадщини індоєвропейських сумерійців не перейняли семіти, бо в той час семитів ще не було в Азії. Перші семіти — це жиди, які близько 1300 р. до н. е. появилися в Арабській пустелі, прийшовши туди з Абесінії. Ще й тепер в Абесінії живуть зовсім дикі предки жидів, які намагаються виемігрувати до Ізраїля. Але ізраїльські жиди соромляться їхнього фізичного вигляду й не дають дозволу на в'їзд. Аморії — це нарід якого люто вирізували жиди, як описано в біблійі.

Коли "АСУР" /асирійці/ прочитати по-жидівському, ззаду наперед, то дістаните "РУСА".

Семітизм орієнту вигадали жиди, а нині те продовжують шабегої зі страху перед юдеями, потакають жидам. А деякі наші недоуки, особливо ті, які хваляться, що буцим то вони перші відкрили нашу "розвою самобутність".

Якщо йде про "вчення" п.Силенка про Орієнт, то він нічого нового не вніс, тобто своїми поясненнями в давнім-давно відомі істини. Одиноке він дає: в потугах прославляє семітизм. На шастя його "вчення" таке примітивне, що дійсної шкоди не приносить. Ніхто з фахівців не повірить в його семітофільські маячіння, бо з його аргументування видно, що на тих справах він зовсім не визнається.

Християнізм — це жидівський батіг, яким жиди дошкульно нас б'ють. Наші предки витворили глибоко моральну й високо гуманну релігію, яку нам недавно накиннули в жидівському спотворенні.

Нині християнізм переживає глибоку кризу. Багато народу перестали вірити в євангелію й біблію, вони більше не християни, але вірять в Бога, шукаючи душевної рівноваги й порятунку від жидівських антирелігійних біблійних глузувань та євангельських путаних взаємозаперечних казкових оповідань.

Час християнських святих, які постійно говорили з Богом і яким Бог давав найдурніші відповіді на їхні найдурніші запитання, давно минув. Нинішні церковники у своїх писаннях до замотаних релігійних проблем більше завертають до символізму сумерійців, до мудрости трипільців, чим до жидівських біблійних побрехеньок.

Якщо йде про наших "християн", то вбільшости вони туполобі кретини, які у релігійних питаннях не виходять поза св.Августина.

Якщо б нам вдалося виховати християн, які знали б про участь праукраїнців у творенні пракультур т.зв. українського месопотамського круга, які знали б про сумерійське походження релігійних основ, то аж тоді нам вдалося очиститись від злотворного християнського юдаїзму.

Такої реформи не пошкодували б люди, бо нині всі знають, що біблія - це політична ідеологія жидівства і що Ісуса, як реальної особи, на світі не було.

Суттю усіх релігій, зокрема нашої трипільсько-сумерійської, є віра у безсмертну, вічну душу. Наші предки вірили, що душа - це оте "Я" в людині. Коли душа приходить у світ, починає творити для себе форму, чи своєрідну машину, за допомогою якої ця душа починає об'єктизуватися. Кожна людина, як витвір душі, має у нашому світі певні завдання. Виконавши ці завдання, душа відходить у другий світ, до Бога. Там душа очікує на нове призначення. Ця душа може ще раз прийти у наш світ, ще раз створити для себе людську форму. Можливе й інше: по відході з нашого світу душа іде туди, де є якась вища, інша субстанція, там вона знову матеріалізується й об'єктивізується не так, як у нашому світі. Про все це слід сказати словами Шевченка: -"і дурень і мудрий нічого не знає". Тут можливі лише припущення.

Людське світосприймання дуже обмежене. Людина, завдяки своїй недосконалості, спроможна бачити лише сім спектральних фарб: від фіялкової до червоної. Фізичні прилади показують, що амплітуд коливань, спричинники різних зафарблень, нараховують до семи тисяч, але нашими очима ми можемо бачити лише сім.

Ми привикли до матеріяльних вимірів і до складових елементів землі. Коли людина побачить кусок дерева, то знає, що це реальний предмет. Одначе хемік розкладе цей шмат дерева на його складові елементи й доведе що немає дерева. Все те - коливання якоїсь прасили. І цілий наш світ - це невловима ілюзія, - щось на чепривід. Ми знаємо, що світ організмів розвинувся дорогою еволюції. Людина є завершеним твором Божої волі.

Ми привикли до наших прийнятих вимірів, і тримаємося логіки нашої умовности. Теоретично можемо поділити всесвіт на три частини: МЕЗОКОСМ - проміжний або середній світ; мікрокосм - світ малих величин, -атомів та МАКРОКОСМ - всесвіт.

Наша душа, звільнившись від нашого тіла, як безвимірне єство, може перейти до макрокосму, для якого, для якого наша система є лише атомом. У макрокосмі наша душа зуміє створити для себе "велику людину", як інструмент розвою, чи Божого призначення.

Поділ на три космоси не є завершений. Треба думати, що макрокосм є, свого роду, малою часткою у порівнянні з рештою безкінцевого всесвіту...

Це схематизм вічності й безконечности, вияв мінливости існу

ючих форм, які Хтось Незнаний сотворив.

Найявність системи - мікро-мезо-макрокосмів є настільки реальна, як дійсною є правда, що у маленькому жолуді міститься величезний дуб, який має в собі безліч жолудів з безліччю дубів - ген у безкінечність.

У нас є людина з групою недорозвинених осіб, який постійно вихваляється тим, що він "зреформував наше дохристиянське многобожжя і сотворив віру в Єдиного Дажбога".

Я певно знаю, що у нас ніколи многобожжя не було, - це засвідчують відомі історики. Наші предки вірили в Одного Бога. Теософічна система, зумовлена обмеженим людським пізнанням, не визнає самотності, й тому наші предки вірили, що між людьми й Богом є ще вища за людей і нижча за Бога сила чи сили, які мають різні призначення.

Віру наших предків перейняли й інші релігії. При чому жиди те все незграбно й грубо пристосували до своєї національної політичної мегаломанії. Замість надприродних, вищих за людину сил, вони напхали в небо жидів і зробили свого жидівського Бога в'язнем і жидівським попихачем. Їхній Бог може робити лише те, що йому накаже робити Мошко, Струлик, Іщик чи Абрашка. На таких заложеннях збудована жидівська релігія й жидівське християнство.

Цей пан, який заявляє, що він "зреформував" наше многобожжя, - такою брехнею б'є по обличчі наших предків і нас самих та обдурює довірливих простаків. В самозакоханні зробив себе "великим реформатором"; але досі ніхто від нього не чув, що конкретно він "зреформував"? Ось добігає десять років його самохвальби, але ніколи не згадав, як виглядала наша дохристиянська релігія перед його уявною "реформою" і як виглядає після його "реформи".

Цей пан при різних нагодах пише дещо про релігію, але все те, що він пише є не творенням релігії, лише й виключно проти-релігійною кампанією, у якій всі його аргументи дослівно переписані з большевицьких довідників жидка Ярославського для безвірників. З його писань просто виривається крик, що нема Бога і все те, що про Бога говорить релігія, є вигадками несвідомих людей. Таке враження виносить кожний, який читає "релігійні" роздумування у "Самобутній Україні".

Ми знаємо, що вже неандертальці вірили у загробне життя - але дійсно цивілізовану релігію створили шоуно трипільці. Вони почитали Бога Гар. По приватних каплицях у своїх хатах і на громадських святкуваннях по гаях вони молилися Богові. З археологічних знахідок знаємо, що головним релігійним символом у трипільців був вітвар у формі хреста.

Бог Сонця у давній теософічній системі символізував боротьбу світла з темрявою. За слов'янських часів з Гара зробили Яр / Ярила/. Цей Бог Яр був у гіттів, які назвали в Палестині ріку в його честь - "Яр-дан", що в перекладі - дарунок Яра. Історики передають, що наші предки почитали Бога по священних гаях, які вирощували волхви протягом тисячоліть.

В різні часи головного Бога, себто Єдиного Бога, називали різними іменами: Гар, Перун, Сварог, Дажбог.

З наших священних гаїв нічого не залишилося, ніяких археологічних слідів, крім згадки у фолклорі. З накиненням християнства влада понижила гаї.

Хреста не можна викинути з нашої прадавньої релігії, бо хреста ми скрізь зустрічаємо. Це декоративний мотив на кераміці, писанках, вишивках. Хрест відомий в єгипетському культі.

Ніяких реформ не можна переводити самим пустим вигуком. Що вартий вигук "я зреформував українське многобожжя!"; коло в Україні того многобожжя не було?

Що варта реформа календаря, коли у християнський календар всунути zero між один і дев'ять? Чи буде "реформатором" і той, який календар всуне zero між дев'ять і сім? Такі "реформи" - звичай не блюзнірство!

Все те сумне, і не тому, що "реформатор" осмішує сам себе, а тому, що своїм баламутством він допомагає осмішувати й тих людей які належать до поважних і шанованих осіб, які своїми науковими дослідженнями дуже давно прислужилися до навернення українців до давньої української віри. Те почали добрих 40 років тому. Намагання прослідити буття українців у сирій давнині розпочали більше як чверть сторіччя тому.

"Реформи" "Самобутньої України" чи радше шкідливі пустословні вигуки, розносяться вже 7 років. Це незугарна імітація дійсних намагань, яка нашій релігії, як і нашій праісторії наносить багато шкоди.

серпень 1973
Лідс - Англія.

Від редакції

З декількох причин були примушені надрукувати цю статтю знанного дослідника нашої праісторії інж. Юрія Лісового у скороченому вигляді, за що просимо автора вибачити нас.

Редакція.

